

[Undervisningsministeren.]

kendelse hos kommunalbestyrelserne, og Den danske Købstadforening har i en henvendelse til ministeriet henstillet, at det overlades til den enkelte kommune selv at bestemme, om der skal indrettes tjenestebolig til skolens leder.

En forhandling, som jeg i ministeriet havde med købstadkommunalforeningens formand, fik den udgang, at foreningen ville henvende sig via finansministeriet til lønningskommissionen. Lønningskommissionen kan indkalde de modstående parter, kommunalforening og inspektørforening, inden afgørelse træffes. Bestemmelserne om tjenesteboliger for folkeskolens lærere er som bekendt optaget i lærerlønningsloven, der sammen med tjenestemandens loven er til revision i lønningskommissionen, og da såvel tjenestebolig som vederlag for denne er integrerende dele af en lønordning, må lønningskommissionen være det rette forum for en afgørelse.

Poul Sørensen: Jeg takker den højtærede undervisningsminister for svaret. Jeg forstår af ministerens bemærkninger, at der er vaklen i gelederne med hensyn til kravet om embedsboliger. Jeg skal ikke komme ind på — det er stedet heller ikke til — de pædagogiske grunde til det krav, der har været fremført gennem årene. Jeg har selv stået kommunalt skolevæsen nær gennem en årrække, og jeg deler ikke den opfattelse, som den højtærede minister har givet udtryk for. Det spørgsmål, der interesserer mig, er problemet: statsadministrationen kontra kommunalbestyrelserne, og jeg vil derfor stille følgende tillægsspørgsmål til den højtærede minister: Er det virkelig den højtærede ministers opfattelse, at embedsmændene i den røde bygning bedre kan skønne over, om en embedsbolig er påkrævet ved en kommuneskole, end den pågældende kommunalbestyrelse?

Undervisningsministeren (Bomholt): Det er naturligvis et overordentlig vanskeligt administrativt område at have at gøre med, og jeg har for mit vedkommende med nogenlunde sindsro fulgt den linie, der var fastlagt af mine forgængere, også min nærmeste forgænger. Jeg erkendte, at der her var tale om en ordning, der var en del

af en tjenestemandegruppens lønordning, og ville derfor foretrække, at sagen fandt sin løsning for det rette forum, lønningskommissionen, hvor begge parter kan indkaldes til forhandling, inden afgørelse træffes. Jeg synes, jeg har gjort, hvad der i min situation må være rigtigt, ved at henvise købstadkommunalforeningen til at gå den vej, og jeg har fået det bestemte indtryk, at man heller ikke fra købstadkommunalforeningens side anså denne form for at være urigtig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Harald Nielsen* til stats- og udenrigsministeren:

„Med hvilken begrundelse er revisionen af regnskaberne fra de diplomatiske og konsulære repræsentationer samt tilsynet med disses kasser henlagt til udenrigsministeriet og ikke til hovedrevisoratet?“

Harald Nielsen: Baggrunden for, at jeg stiller dette spørgsmål, er dels den diskussion, der har været om vor udenrigstjeneste, som mange finder meget dyr, dels de besvigelser, der er foregået ved generalkonsulatet i Hamborg, og som har været omtalt i bladene.

Det blev ved denne lejlighed oplyst, at en enkelt tjenestemand i udenrigsministeriet havde til opgave at føre tilsyn med bogholderi og kasse ved alle ambassader, gesandtskaber og konsulater. Jeg tror, det blev anført, at ikke mindre end 44 kasser skulle kontrolleres af denne ene mand.

Hvis dette er rigtigt, er der grund til at spørge den højtærede stats- og udenrigsminister, hvorfor man lægger en sådan byrde på en enkelt tjenestemand i udenrigsministeriet, når staten dog råder over et stort og bekosteligt revisionsapparat i de 4 hovedrevisorater.

Jeg er meget vel klar over, at der i statsregnskabslovens § 14 findes hjemmel til at henlægge revisionen af underordnede myndigheders og tjenestemandens regnskaber til den pågældende centralstyrelse, hvis det findes hensigtsmæssigt, men jeg undrer mig alligevel over, at man har fundet det hensigtsmæssigt at overlade denne vigtige opgave til udenrigsministeriet, der ikke i samme omfang som hovedrevisoraterne kan